

BIBELSK

TRO

2

/2016

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

25. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Apostelen Peters fall og Judas Iskariots frafall
- Forsonet med Gud
- Påskedagen

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, tømrer Magne Sunde, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Andre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro: 2509350
Dansk bankkonto:
9570 2509350
Svensk postgiro: 106 4551-3
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Apostelen Peters fall og Judas Iskariots frafall <i>Av Olav Hermod Kydland</i>	4
Forsoningen forbinder himmel og jord <i>Av Hans Erik Nissen</i>	5
Sangen om korset <i>Av Gunnar Holth</i>	6
Å holde påske med Jesus <i>Av Carl Axel Skovgaard-Petersen</i>	7
For at vi skulle ha fred! <i>Av Dag Rune Lid</i>	8
Getsemanes seier <i>Av Fredrik Wisløff</i>	12
”Skriv deg, Jesus, på mitt hjerte” <i>Av Jan Endre Aasmundtveit</i>	13
Under oljetrærnes skygger <i>Av Søren Dahl</i>	16
Forsonet med Gud <i>Av Peter Olsen</i>	17
- Men det var en som seiret! <i>Av Trygve Bjerkrheim</i>	23
Påskedagen (Luk 24,1-12) <i>Av Gunnar Nilsson</i>	24
Når frykten for døden kommer over oss... <i>Av Olav Valen-Sendstad</i>	28

*Gud skje lov for påskegleden,
Gud skje lov: Alt er fullbrakt.
Kjøpt med blod for oss er freden,
fast beseglet nådens pakt.
Se, i livets bok vi står;
har vår pant i Jesu sår.
Evig skal vi med ham være,
om hans kors vi her vil bære.*

(Karl Martiniussen)

Neste nummer av Bibelsk Tro kommer i mai.

Apostelen Peters fall og Judas Iskariots frafall

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Jesus Kristus utvalgte tolv disipler til å være med ham og forkynne at Guds rike var kommet nær. I Mat 10,2-4 står navnene til disse. Først nevnes Simon som kaltes Peter og til slutt er Judas Iskariot nevnt med tilføyelsen *"han som forrådde ham"* (se også Mark 3,19; Luk 6,16).

Judas var kasserer for apostelflokken. Men pengekjærhet så ut å ha vært den store svakhet ved hans karakter. I Joh 12 fortelles det om da Jesus og hans disipler seks dager før påske kom til Betania der Lasarus bodde. Der ble det holdt et festmåltid for Jesus. Maria tok da et pund ekte, meget kostbar nardus-salve og salvet Jesu føtter og tørket hans føtter med sitt hår.

Judas Iskariot reagerte negativt på denne handlingen og bruken av så mye penger og sa: *"Hvorfor ble ikke denne salven solgt for tre hundre denarer og pengene gitt til de fattige?"* (v. 5). I vers 6 forteller så apostelen Johannes at det ikke var på grunn av at de fattige lå på Judas sitt hjerte, men fordi han var en tyv som tok av det som ble lagt i kassen.

Hans pengekjærhet førte også til at han forrådde Jesus. I Mat 26,14-16 fortelles det at han gikk til yppersteprestene og tilbød å utlevere Jesus til dem. De ga han 30 sølvpenger for oppgaven. *"Fra da av søkte han anledning til å forråde ham."*

Selv om Judas Iskariot hadde avtalt med yppersteprestene om å utlevere Jesus til dem, gikk han sammen med Jesus og de andre disiplene som om ingen ting hadde hendt.

Jesus hadde også tidligere avslørt at en av disiplene skulle forråde ham. Etter Simon Peters bekjennelse om at Jesus hadde det evige livs ord og var Guds hellige (Joh 6,68-69) svarte Jesus og sa: *"- Har jeg ikke utvalgt dere tolv? Og én av dere er en djevel."* (v. 70)

I vers 71 får vi vite at Jesus talte om Simon Iskariots sønn. *"For det var han som skulle forråde ham, enda han var en av de tolv."*

I Joh 13 fortelles det at Jesus og disiplene holdt måltid sammen før påske. Da hadde allerede djevelen inngitt i hjertet til Judas at han skulle forråde ham (v. 2). Jesus visste hvem som skulle forråde ham. Derfor sa han at ikke alle var rene (v. 10). Men for at Skriften skulle oppfylles, sier Jesus og fortsatte: *"han som eter sitt brød med meg, har løftet sin hæl mot meg."* (v. 18) Jesus ble så rystet i ånden og sier: *"En av dere kommer til å forråde meg."* (v. 21)

Disiplene forsto ikke hvem han snakket om, og de ble rådvile og spurte hvem det var. *"Jesus svarer: Det er ham som jeg gir det bryststykket jeg nå dytter. Han dytter stykket, og tar og gir det til Judas, Simon Iskariots sønn."* (v. 26)

Etter at Judas hadde fått stykket: *"fór Satan inn i ham. Jesus sier så til ham: det du gjør, gjør det snart!"* (v. 27)

Nå var alt håp ute for Judas. Jesus hadde flere ganger prøvd å vekke hans samvittighet mot det som han tenkte å gjøre. Djevelen hadde inngitt den tanke i hans hjerte om å forråde Jesus, men Judas kunne avvist den tanken. Det gjorde han imidlertid ikke. Følgelig overtok nå Satan hele hans personlighet. Han var ikke i stand til å stå imot, for den vonde styrte nå hans liv mot forræderiet og undergang. Han forlot lyset, Jesus, og ble fanget av den vonde i mørkets fortvilelse og håpløshet. Han forlot det evige livs kilde og ble blindet av *"denne verdens gud"* som fører folk i fortapelsen.

Etter at Jesus hadde vært for seg selv i bønn i Getsemane, talte han til sine disipler om at Menneskesønnen skulle snart overgis i synderes hender (Mat 26,45). Da kom Judas sammen med yppersteprestene og folkets eldste, og etter avtale ga han Jesus et kyss.

Men Jesus talte vennlig til Judas og sa: *"Venn, hvorfor er du her?"* (Mat 26,50) Deretter tok de Jesus til fange og førte ham bort.

Senere da Judas så at Jesus ble domfelt, angret han det som han hadde gjort. (Mat 27,3) Han gikk til yppersteprestene og de skriftlærde med de tretti sølvpengene og bekjente at han hadde syndet ved å forråde Jesus. Men de brydde seg ikke om det og mente det var hans egen sak, ikke deres. Da kastet Judas sølvpengene inn i templet og gikk bort og hengte seg. Judas angret og erkjente sin synd, men han vendte seg ikke til Gud med sin synd. *"Denne verdens gud"* hadde forblindet han slik at han så ikke noe lys lenger, men mørket omga han på alle sider. For å komme ut av det forferdelige mørke, tok han sitt eget liv uten å tenke på at han en dag skulle gjøre regnskap for Gud.

Guds ord sier: *"For bedrøvelsen etter Guds sinn virker omvendelse til frelse, som ingen angreir. Men verdens bedrøvelse virker død."* (2 Kor 7.10) Apostelen Peter fornektet Jesus tre ganger, men det førte ikke til død. I Mat 26,75 leser vi: *"Da mintes Peter Jesu ord, at han hadde sagt til ham: Før hanen galler, skal du fornekte meg tre ganger. Og han gikk ut og gråt bittert."* Tenk at Peter fornektet sin Frelser og Herre tre ganger og på den måten falt i synd.

Det ble kjøpt en åker for de tretti sølvpengene. Denne åkeren skulle brukes til gravsted

for fremmede og ble kalt Hakeldama, det betyr "Blodåkeren". *"For det står skrevet i Salmenes Bok: La hans bosted bli øde, og la ingen bo der!"* (Apg 1,20)

Minne etter Judas er en gravplass ("Blodåkeren") og et forspilt liv. Jesu Kristi liv, stedfortredende død og oppstandelse ble til ingen nytte for ham, for denne verdens ånd forførte ham til en evig død.

Peter falt også i synd ved å fornekte Jesus. *"Men den som fornekte meg for menneskene, ham skal også jeg fornekte for min Far i himmelen."* (Mat 10,33)

Men Peter angret og vendte seg til Gud, bekjente sin synd og fikk komme tilbake til samfunnet med Gud. Det var en bedrøvelse etter Guds sinn, men Judas sin bedrøvelse var en verdens bedrøvelse som førte til død, ja, en evig død uten håp om frelse.

Apostelen Peter ble en søyle i Guds tempel, mens Judas ble en hykler og bedrager som endte i mørket. Judas forlot sin tjeneste *"for å gå til sitt eget sted."* Det er fortapelsen.

Etter en lang og trofast tjeneste led apostelen Peter martyrdøden i Roma og ble opptatt i herlighet til en uforgjengelig, uflekket og uvisnelig arv i himmelen. □

Forsoningen forbinder himmel og jord

AV HANS ERIK NISSEN

"For det var Guds vilje å la hele sin fylde ta bolig i ham. Og ved ham forlike alle ting med seg selv da han gjorde fred ved hans blod på korset," (Kol 1,19-20)

I Jesus er det skjedd en grunnleggende forsoning. Rekkevidden er uendelig, for den forbinder himmel og jord. Forsoningsmidlet er blodet på korset. Gjennom den er det stiftet fred.

Kan en undres over at et Guds barn elsker ordet om korset? Når alt kommer til alt er det saken dreier seg om. Korsets blod har rørt alle. Derfor er det heller ikke noen som ikke kan bli

frelst. Det finnes ikke noen synd i verden som Jesus ikke har kjent som sin. Hans blod rant som straff for alle våre overtredelser.

Din og min frelse beror på et forhold mellom en far og hans sønn. Da Sønnens blod ble utgytt under hans himmelske Fars vrede, ble det stiftet fred mellom deg og Gud. Han forsonet deg med seg selv.

Blodet har ikke bare berørt alle, det har også berørt alle ting. Det er derfor det kan virke sammen til det gode for dem som elsker Gud. Det overgår vår fatteevne, men troen vet at det er

sant. Derfor blir et Guds barns livsresultat dette ene: Han har gjort alle ting vel! I alt og gjennom alt lar han deg møte forsoningsblodet.

Forsoningen gjelder ikke bare i dette livet. Det gjelder også i evigheten. Den lar himmel og jord møtes i et kors.

Alt i den himmelske verden minner deg om forsoningen. Gud ønsker at vi priser ham som ga sin Sønn som sonoffer. Og Jesus skal opphøyes som Lammet som ble slaktet. Allerede her synger vi sangen til Guds og Lammets ære. Når din tro griper forsoningen, blir din sjel fylt av en

guddommelig fred. Denne freden er forbundet med blodet på korset.

Fred betyr forening. Slik som den korsfestede, rekker Jesus den ene hånden til deg og den andre til sin Far. Begge hender er gjennomboret. Gud og du er forent i offeret på korset. Du har det tilfelles med Gud at korset betyr alt for dere begge.

Hill deg kors, mitt eneste håp!

(Oversatt fra dansk) □

Sangen om korset

AV GUNNAR HOLTH

I det fjerne jeg skuer et underfullt syn
som griper mitt hjerte med makt,
for jeg skuer det gamle ærverdige kors
hvorpå synderes dødsdom ble lagt.

Kor: Til det gamle ærverdige kors,
til det mektige kors vil jeg fly.
Og på kne ved dets blodstengte fot
søke nåde og frelse på ny.

Dette gamle, ærverdige kors bar engang
min synd og min skyld og min skam.
Med forbannelsens vredessky over seg bar
dette kors Guds uskyldig Lam.

Dette gamle, ærverdige kors stråler frem
med en skjønnhet så underfull stor.
For på dette jeg skuer Guds kjærlighets glød
sprede lysglans og fred over jord.

Dette gamle, ærverdige kors skal for meg
tenne lysning i dødsskyggens natt.
For Guds domstol engang og en evighet lang
skal det være min sang og min skatt.

George Bennard (1873-1958) har skrevet sangen som er sitert ovenfor – både tekst og melodi.

Bennard var amerikansk frelsesoffiser. Han var født i fattige kår i Youngstown, Ohio, der faren hans arbeidet i en kullgruve. Senere flyttet familien til Iowa. Da George var 16 år døde faren, og han måtte forsørge sin mor og fire yngre søstre. Skolegang ble det lite av, men han leste flittig, særlig i Bibelen, og tilegnet seg frelsens sannheter. Familien flyttet nå til Illinois.

Han ble tidlig gift og sammen med sin kone ble han offiser i Frelsesarmeen i 1897. Han reiste mye som evangelist og fikk oppleve at mange mennesker ble omvendt.

Korset var alltid et sentralt tema i hans forkynnelse. Men han var ingen kors-roman-tiker. For han var korset intet smykke, men et torturredskap. (Nils-Petter Enstad)

Han var opptatt av betydningen av korset i Guds frelses- og forsoningsplan, og mens han arbeidet med disse tankene, følte han seg drevet til å skrive en sang om emnet – men fikk det ikke til som han ville.

Under et besøk i byen der han vokste opp, skrev han første verset til sangen om korset:

“On a hill far away stood an old, rugged cross”. Men det ble med dette ene verset. Dette var en kampfull tid. Han gjennomlevde en personlig troskamp og selv om han flere ganger fant fram det ene verset, klarte han ikke å skrive flere. Da kom det en melodi, som han skrev ned.

I 1913 ledet Bennard en rekke vekkelsesmøter. Fremdeles slet han med sin troskamp. Tenkte stadig på nevnte emne og sangen som var påbegynt. På denne tiden ledet han en møteserie i Michigan.

Etter noen dager, da han hadde gjennomkjempet kampen for sin tro, kom hele teksten av seg selv.

Han fikk ny frimodighet og glede i tjenesten.

Han sang den nye sangen for et prestepar. De ble så begeistret at de tilbød å betalte for et særtrykk.

Under et større møte i Chicago ble den sunget offentlig for første gang og slo godt an. Han forteller selv:

“Det var som jeg fikk en åpenbaring: Kristus og korset kan ikke ses adskilt fra hverandre”.

Haakon Dahlstrøm uttaler dette om sangen: “Den ble født under en av de sjelskamper som forkynneren gjennomkjempet, og er blitt til et feltrop for tusener av sjeler i konflikt mellom tvil og tro”.

Bennard har også skrevet “Hør, hvor høstens Herre ømt deg kaller.” (Tekst og melodi)

Sangen er mesterlig oversatt av Carl Hanson (1867-1940), norsk-amerikansk bibel-skolelærer og professor i teologi. Han underviste to perioder ved Fjellhaug Skoler, Oslo. Men Hanson har nok i stor grad gjendiktet mer enn oversatt.

Dermed har ikke det brutale ved korset i Bennards tekst kommet med. Men sangen har blitt til hjelp for mange og er kommet i fremste rekke av kjente og kjære sanger.

Måtte den fortsatt bli til stadig fornyelse, idet korset får være “min sang og min skatt”. □

Å holde påske med Jesus

AV CARL AXEL SKOVGAARD-PETERSEN

”Mesteren sier: Min tid er nær; hos deg vil jeg holde påske – ” (Mat 26,18)

Det budskapet sendte Jesus den siste påsken han levde, til en mann i Jerusalem: *”Hos deg vil jeg holde påske.”* De ordene sier også noe til oss. Det blir bare påske når Jesus selv holder påske med oss. Jesus i oss og Jesus med oss, det er det ene fornødne hver dag i året. Men på kirkens hellige dager kommer det særlig sterkt fram. En jul uten Jesus er meningsløs. En påske uten Jesus blir bare tomhet. Hva er skjærtorsdagsminnene, hvis ikke den levende Jesus gjør dem levende for oss? Hva er langfredagen hvis den ikke fører oss dypere inn i samfunn med hans lidelser? Hva er påskeberetningen, hvis ikke vi får en ny forvisning om at *”Jesus lever, graven brast”?* – Nettopp som den oppstandne og levende Frelser vil Jesus holde påske med oss.

Men vil holde påske med ham? Den mannen som fikk beskjeden om at Jesus ville holde påske hos ham, han var ikke sen om å få satt alt i stand til mottakelsen. Har vi samme sinn? Prøv å se! Og husk: Det skulle gå en renselse forut for påsken. Det måtte ikke finnes noe surdeig eller noe urent i huset. Det var en renselse før Jesus kom, for at han selv kunne fullbyrde den egentlige renselse når han kom. Og slik er det ennå – så sant det er noe som heter å motta Jesus i et rent, det er: oppriktig hjerte. Lytt derfor til apostelens ord: *”Rens derfor ut den gamle surdeig, så I kan være ny deig, likesom I er usyrede! For vårt påskelam er jo slaktet: Kristus. La oss derfor holde høytid, ikke med gammel surdeig eller med ondskaps og ugudelighets surdeig, men med renhets og sannhets usyrede brød”* (1 Kor 5,7-8).

(Fra *”Livet under nåden”* 1. april. Ansgar Forlag 1987)

For at vi skulle ha fred!

AV DAG RUNE LID

”Han skjøt opp som en kvist for hans åsyn, som et rotskudd av tørr jord. Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet. Vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham. Foraktet var han og forlatt av mennesker, en smertenes mann, vel kjent med sykdom. Han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet. Sannelig, våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret. Men vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort elendig. Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom. Vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham. Han ble mishandlet, og han ble plaget, men han opplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes, og lik et får som tier når de klipper det. Han opplot ikke sin munn. Ved trengsel og ved dom ble han revet bort. Men hvem tenkte i hans tid at når han ble utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks misgjernings skyld plagen traff ham? De gav ham hans grav blant ugudelige, men hos en rik var han i sin død, fordi han ingen urett

hadde gjort, og det ikke var svik i hans munn. Men det behaget Herren å knuse ham. Han slo ham med sykdom. Når du gjør hans sjel til et skyldoffer, skulle han se etterkommere og leve lenge, og Herrens vilje skulle ha framgang ved hans hånd. Fordi hans sjel har hatt møyne, skal han se det og mettes. Ved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære. Derfor vil jeg gi ham de mange til del, og sterke skal han få til bytte, fordi han uttømte sin sjel til døden og ble regnet blant overtredere – han som bar manges synd, og han bad for overtredere”. (Jes 53,2-12)

I Jesaja 53 møter vi en av de klareste Kristusprofetiene i hele Det gamle testamente. Den stråler mot oss som et lys i mørke, profetert over syv hundre år før det skjedde. Det er et budskap om frelse og fred til deg og meg!

I seg selv er det et vitnesbyrd om at ingen makt kan hindre Herrens vilje i å skje. Gud talte og det skjedde! Til minste detalj gikk det i oppfyllelse! Selv om mennesker reiser seg i protest mot hans ord, forkaster det og trække det under fot, vil alle mennesker en dag likevel måtte erkjenne at Bibelens tale var sann!

NY CD!

”Jeg takker deg, Herre!”
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 190,-

Ufruktbart

"Han skjøt opp som en kvist for hans åsyn, som et rotskudd av tørr jord." Det var tørt, det var bekmørkt i Israel i åndelig forstand. Så kom Jesus som en kvist, fra den ufruktbare jord, i det stille.

Israel som nasjon hadde vært det store tre som falt, og nå var det bare ruinene, en stubb igjen. Men fra Isaï (Davids far) stubb skjøt denne kvist opp, for å bringe velsignelse til alle verdens nasjoner, til deg og meg.

Det var dårlige vekstvilkår, men ingenting kunne hindre Herrens vilje. Derfor vitner også Bibelen: *"Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn"* (Gal 4,4).

I Guds time kom han, akkurat som lovet! Han kom tross all motstand fra ondskapens åndehær i himmelrommet, og selv om djevelen gjennom Herodes prøvde med all sin makt å hindre det. Ordet til Maria *"Ingenting er umulig for Gud"* (Luk 1,37) viste seg å være sannhet.

Det ser tørt og åndelig mørkt ut også i vårt kjære folk i dag. Men Herren og Hans ord er det samme, og Ordet har samme spirekraft i dag. Vær derfor frimodig med å så ut Ordet! Be om at Herrens vilje må *"ha framgang ved hans hånd også i dag!"* *"Det finnes ingen visdom og ingen forstand og ingen planer som kan settes opp mot Herren."* (Ord 21,30) Det er godt å stanse for dette når en ser hvordan den onde herjer i vårt folk og land.

En skjult herlighet

Han som var Sønn av Den høyeste, som hadde all makt, ble født i stall og i ringe kår. *"Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet."* Denne ringe skikkelse var som et dekke som skjulte Herlighetens herre og Kongenes konge.

Den store skare så ikke Jesu herlighet, bare den lille flokk vitnet: *"Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet."* (Joh 1,14)

Dette Ord er like ringeaktet i dag. Det er så få som ser rikdommen i Ordet. Det er så få som har tro på Ordet, det vil si på Herren selv, Han

som er ett med sitt Ord Men den som i sannhet bruker Ordet får erfare Herrens ord: *"Er ikke mitt ord som en ild, sier Herren, lik en hammer som knuser berg?"* (Jer 23,29)

Det er to steder Herren bor med sin herlighet. *"I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å oppleve de nedbøydes ånd og gjøre de sønderknustes hjerter levende."* (Jes 57,15)

Det er i de nedbøydes ånd og de sønderknustes hjerter Herrens ord får rom!

"Foraktet var han og forlatt av mennesker ... Han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet." (Jes 53,3)

Himmelens kongesønn opplevde ikke bare å være upåaktet, men foraktet.

Han som var allmaktens Gud, ble aktet for intet. Han som elsket mennesket til frelse, ble forlatt av mennesket.

Slik var det på Jesaja tid, slik var det på Jesu tid, og slik er det også i dag.

Akter du på han som lider for deg, eller forakter du ham? Ser du hans skjulte herlighet?

Såret for deg

"Vi for alle vill ... vi vendte oss hver til sin vei". Av naturen søker vi ikke Gud, og vi kaller ikke på hans navn. På grunn av våre *"overtredelser"* og *"misgjerninger"* er ufreden menneskets del, og vi fortjener straffen som syndens lønn gir.

Dine og mine synder naglet Jesus fast til korset tre.

Etter syndefallet hviler det en dødsdom over deg. Du er dømt til døden på grunn av dine synder, og dør du i dine synder vil du oppleve Guds vredesdom over dine synder gjennom evigheters evighet. Det vil aldri ta slutt!

Men *"han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom."* (v. 5)

Synden er sonet, gjelden er betalt, og du har fått dobbelt for alle dine synder. *"Dommeren selv for den dødsdømte døde."* Slik uttrykker sangeren det, og i en av våre barnesanger synger vi:

”Såret for meg, såret for meg, Jesus på korset ble såret for meg. Nå er det banet til himmelen vei, Jesus på korset ble såret for meg.

Døde for meg, døde for meg, Jesus ble såret og døde for meg. All hans rettferdighet tilregnes meg. Jesus ble såret og døde for meg.”

Det er dette budskap som kan frelse deg, og som kan rense din sjel fra all synd.

Han ble såret for deg! Han døde for deg! Du skal få tro det og takke! Det er ikke syndene som fører deg og meg i fortapelsen, men vantroen. *”Det var på grunn av vantro de ikke kunne komme inn.”* (Heb 3,19) Hør min kjære venn: Frelsen er fullbrakt!

Brennende hjerter

”Men hvem tenkte i hans tid at når han ble utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks misgjernings skyld plagen traff ham?”

Hvem tenkte det? Selv ikke hans nærmeste. De sa: *”Vi håpet han var den som skulle forløse Israel.”* (Luk 24,21) Men hva skjedde da de fikk møte den korsfestede Jesus. Han talte sitt Ord til dem, og virkningen ble: Brennende hjerter!

”Ved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære.”

Det er et frelsende kjennskap som her beskrives. Kjenner du ham? Har du tatt din tilflukt til ham?

Da står det: Deres misgjerning skal han bære! Kjenner du Jesus som din personlige frelser? Da har du grunn til å takke ham som sydebærer. *”Straffen lå på ham så vi skulle ha fred.”*

Det er bare et sted du og jeg kan få sjelefred. Det er hos Jesus. Ja han vil selv være vår fred. Det som var grunnen til sjelens ufred er fjernet. Synden har fått sin straff. Du kan få fred!

Kraften av Lammets blod

Din synd fikk sin straff da straffen ble lagt på ham. Avtalen er underskrevet med Jesu dyre blod, og den har evigvarende verdi. *”Min fredspakt skal ikke rokkes, sier Herren.”* (Jes 54.10)

Johan Arndt skriver så fint om dette og sier: *”Kristi blod er nok til å utslette alle mine synder, de kan ha hvilke navn de vil, det kan være hemmelige eller åpenbare synder som jeg er meg bevisst, eller slike som jeg ikke kjenner i min samvittighet, synder som hører fortiden til, men også nåtiden og fremtiden. Ja om et menneske enn hadde gjort alle verdens synder, så er likevel Kristi lidelse og død nok til å utslette all synd, så den tilgis og aldri mer blir tilregnet ham.”*

”De gav ham hans grav blant ugudelige, men hos en rik var han i sin død, fordi han ingen urett hadde gjort, og det ikke var svik i hans munn.” (v. 9)

Den hellige Gud vitner: *”Den som synder, skal dø.”* (Esek 18,4) Denne dom hviler over hvert menneske fra vugge til grav. Intet menneske kan rømme fra døden. Rik som fattig, kristen eller ateist, alle går vi mot en grav om ikke Jesus kommer i sky før vi når gravens rand.

”Men han hadde ingen urett gjort, og det var ikke svik i hans munn.”

Han hadde fullkomment oppfylt Guds hellige lov, der var intet svik. Derfor hadde døden heller ingen makt over ham.

Han som fikk sin vugge mellom dyrene i en stall, levde mellom syndere, døde mellom forbrytere og som fikk sin grav mellom ugudelige, men han var hos en rik i sin død.

Hvorfor? Han hadde ingen urett gjort! Derfor hadde Jesu blod slik virkning i den himmelske helligdom. Han var et lam uten lyte, det Guds lam som bar verdens synd. (2 M 12,5; Joh 1,29)

NB!

**Husk å melde adresseforandring når du flytter!
Husk å oppgi fullstendig adresse!**

Og sangeren synger: ”Når blodet da virket så kraftig hos Gud, Så la du deg dermed og nøye.”

Det var på grunn av Jesu blod at teppet som skilte det hellige fra det aller helligste i templet revnet, ovenfra og ned. De himmelske innvevde kjeruber måtte vike.

Nå er det ingen makt som kan hindre deg å få møte den hellige Gud som en forsonet Gud.

Men bare i Kristus kan du tre fram for den hellige Gud og finne nåde og trøst, ja fullkommen trøst hos ham som kalles all trøsts Gud. (2 Kor 1,3)

Jesu kors

Hvilke buskap fikk kvinnene møte ved graven fra de himmelske engler?

”Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er oppstått, slik som han sa.” (Mat 28,5-6)

De søkte den levende mellom de døde, men de fant ham ikke. Han var skyldfri, han var ren. Derfor hadde døden ingen makt over ham, og derfor var Jesu grav tom.

”For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft til frelse.” (1 Kor 1,18)

Millioner har erfart at Ordet om korset, Ordet om forsoning er blitt Guds kraft til frelse i deres liv. Det har gitt dem fred!

Hvordan skjer dette? Det skjer på samme vis som på Jesaja tid: *”Vend øret hit og kom til meg! Hør! Så skal deres sjel leve. Og jeg vil opprette en evig pakt med dere, og gi dere Davids rike nåde, den visse.”* (Jes 55,3)

En soldat som lå for døden på et polsk krigssykehus sa på sitt siste:

”Da jeg dro ut i felten, hadde jeg egentlig bare ett begjær: Jernkorset. Men så ble jeg såret og lå på marken og vred meg i smerte; da hadde jeg kun ett ønske: Røde kors! Nå ligger jeg her og skal dø, nå er det bare ett som betyr noe for meg: Jesu kors.”

Slik går det for deg som betrakter påskens budskap om den korsfestede Kristus, og som gir dette budskap rom i ditt hjerte.

Da vil også du lære Synderes venn å kjenne og bekjenne: Han gav meg fred! □

*For vår misgjerning ble han knust,
i slektens sted han gikk,
All verdens synd på ham ble lagt, hver
fange frihet fikk.*

*Vår synd ble helt utslettet da
den ble på Sønnen lagt.
Han ropte ut på Golgata De ord:
Det er fullbrakt.*

*I havets dyp vår synd forsvant
ved Jesu offerdød.
En håpets stjerne da opprant
for syndere i nød.*

Abraham Thompson 1922.
Sangboken nr 252, vers 1-3.

I. MAI MØTER 2016

**Talere: Jan Bygstad og
Bengt Birgersson (fra Sverige)**

- Kl. 11.00: Randaberg forsamlingshus.
Jan Bygstad. Sang av Einar og Rolf.
- Kl. 11.00 Frøyland forsamlingshus.
Bengt Birgersson.
- Kl. 18.00 og 19.30: Kleppe bedehus.
Bygstad og Birgersson.

Sang av Regionungdomskoret.
Kollekt til Jærtun Lutherske Friskole.
Arr: Vardevakt for Bibelen.

Lørdag 30. april 2016:

- Kl. 10.30 og 12.00: Skjæveland Misjonshus.
Jan Bygstad og Bengt Birgersson.
- Kl. 19.30: Vigrestad Misjonshus: Jan Bygstad.
- Kl. 19.00: Tau bedehus: Bengt Birgersson.
Sang av Arild og Ingebjørg Melberg.

Arr: Flymisjonen.

Getsemanes seier

AV FREDRIK WISLØFF

"Far! Om du vil, da la denne kalk gå meg forbi. Dog, skje ikke min vilje, men din." (Luk 22,42)

I går så vi på selve Getsemane - bønnen: La denne kalk gå meg forbi! I dag vil vi se på tilføyelsen: "Skje ikke min vilje, men din!"

Dette er ikke et betydningsløst anheng. I dette ord ligger selve seieren. Ja, på denne tilføyelse hviler hele slektens frelse. Uten denne bønn ville korset bare ha vært en galge, Golgata ikke annet enn en navnløs, glemt haug utenfor Jerusalem, Jesu liv ingen løsepenger for den arme, fangne slekt.

Jesus måtte gjennom Getsemane. Uten Getsemane ville Golgata ikke ha blitt soningsstedet. Jesus kunne ha vært grepet i nattverdsalen, og mot sin vilje ført til ypperstepresten og til Pilatus, blitt hudstrøket og torne kronet og til sist korsfestet og drept, - uten Getsemane - seieren ville det hele ha vært uten verdi, og verden like ufrelst.

Også når det gjelder dette, kaster ordet i Heb 5 et underlig lys for oss inn over Jesu sjeleliv.

Etter at sjeleangsten er beskrevet, som en kamp under sterkt skrik og tårer, under bønner og nødrops, føyes det til (v. 8-9): *"... og således lærte han, skjønt han var sønn, lydighet av det han led. Og da han var fullendt, ble han opphav til evig frelse for alle dem som lyder ham."*

Også Jesus måtte lære noe, skjønt han var Guds Sønn: han måtte lære lydighet. Jesus hadde aldri vært ulydig. Fra fødselen av var han uten synd. Men hans medfødte uskyld måtte bli bevisst, ervervet helliget; og det skulle livets harde skole lære ham. Også for Jesus var hver dags oppgaver og prøvelser en lekse, - en prøve som han alltid besto, men som ble hardere etter som han kom nærmere korset, - og som når sitt forferdelige høydepunkt her i sjelekampen i Getsemane, med døden for sine øyne og den bitre kalken i sin hånd. Her er den siste og avgjørende lydighetsprøven, - av denne prøve avhenger

hele verdens frelse. Hvis han her blir fullendt i lydighet, blir han opphav til evig frelse for alle dem som lyder ham. Det som den første Adam har forbrutt ved sin ulydighet, det skal nå den annen Adam bøte med sin lydighet. Ulydigheten i Edens hage kan bare sones ved lydigheten i Getsemane hage. (Rom 5,19.)

"Han er i sin ferd" – inntil langfredag natt – *"funnet som et menneske,"* – som et fullkomment menneske i lydighet. Nå kommer den siste prøve: Vi kan ennå gå dypere ned; vil han fornedre seg selv og *"bli lydig inn til døden, ja korsets død!"* (Fil 2,8.)

Dette er innsiden av Getsemane – kampen. Her øyner vi litt av dybdene i Jesu sjele kval. Men her ser vi også den vidunderlige seier: vi ser hvordan den bryter fram og til sist ganske får makten. Første gang Jesus ber, er bønnen om å slippe kalken det egentlige, mens ordene om Faderens vilje bare er en tilføyelse. (Se Mat 26.) Andre gang er tilføyelsen blitt hovedsaken og hans egen bønn nesten utelatt: *"Kan ikke dette gå meg forbi uten at jeg må drikke det, da skje din vilje."* Og da han tredje gang kommer tilbake fra bønnen, er seieren vunnet. Nå er hans egne ønsker drept. Nå er Faderens vilje og verdens frelse alt. Nå er offeret brakt. Det utføres siden på Golgata; men det bringes her i Getsemane. Nå er verdens frelse sikret. Nå går han med løftet panne lidelsen og forræderen i møte; nå bøyer han villig ryggen under svøpeslagene og nakken under korset. Nå er han fullendt i lydighet og blir opphav til evig frelse for hver den som tror.

(Fra "Med Ham til Golgata". Kapittel 4, s. 19-21. Nye Luther Forlag 1974,10. opplag 1991.) □

”Skriv deg, Jesus, på mitt hjerte”

AV JAN ENDRE AASMUNDTVEIT

I det kjente verset ”Skriv deg, Jesus, på mitt hjerte”, av Thomas Kingo, er det mange kristne, til ulike tider, som har funnet uttrykk for håp og trøst, og et vitnesbyrd om sin Frelser som sin ære og sin salighet. Dette verset sier noe vesentlig om livet med Jesus, og noe vesentlig om Jesus. Med enkle ord får Kingo her fram noe av storheten i Jesu navn og gjerning.

Langfredagssalme

Dette verset er imidlertid bare ett av versene i Thomas Kingos mektige langfredagssalme ”Bryder frem I hule sukke”. Salmen har til sammen 29 vers, der verset ”Skriv deg, Jesus, på mitt hjerte” er nr 15. Salmen er skrevet i 1680-årene, og ble først publisert i Kingos salmebokutkast fra 1689 (kalt ”Vinterparten”). Senere ble den tatt inn i den autoriserte salmeboken av 1699 (som på folkemunne ble hetende ”Kingos salmebok”). I Norge var dette verset i lang tid ukjent og glemt. I Landstads Salmebok fra 1869 var de tre siste versene av Kingos langfredagssalme tatt inn (nr 335). Verset ”Skriv deg, Jesus, på mitt hjerte” ble tatt inn i Landstads reviderte Salmebok fra 1920 (nr 312). Visstnok var det W. A. Wexels som gjenopdaget denne perlen av Thomas Kingo.

Kingo – ortodoksiens salmedikter

Tidsmessig hører Kingo til ortodoksien. Og han er med rette blitt kalt ortodoksiens salmedikter. Samtidig finner vi i hans salmer ikke bare uttrykk for det rent læremessige, men også skildring av det personlige livet med Frelseren. I den siste delen av hans liv, fra omkring 1680, synes denne siden også å tre klarere fram. Vi ser da også innslag av betraktninger som vi senere møter igjen i pietismen. Det er også betegnende at da Johann Arndt sin oppbyggelsesbok ”Den sanne kristendom” (som senere fikk en stor betydning i de pietistiske vekkelse) ble

oversatt til dansk i 1690, var det Thomas Kingo, som biskop i Fyn, som skrev anbefalingen. Og Kingo forsikrer her at han hadde funnet bare ren ortodoks lære i denne boken. På en særlig måte trer disse trekkene ved Kingo fram i hans langfredagssalme. I denne salmen viser den ortodokse biskop Kingo seg som en ekte pietist. Vi ser her et eksempel på at disse to retningene, som gjerne framstilles som rake motsetninger, i realiteten må ha levd side om side, ikke bare i forskjellige sammenhenger, men også i de samme troens folk.

Påskens budskap

Kingos langfredagssalme er den siste i rekken av i alt 17 pasjonssalmer fra Kingos hånd. Gjennom disse pasjonssalmene fører Kingo oss, skritt for skritt, gjennom hele påskens budskap og hendelser fram til Jesu siste lidelse på korset. Vi følger begivenhetene fra Jesus og disiplene synger lovsangen etter nattverden, Jesu gang over Kedron, Jesu kamp i Getsemane, Peters fall og omvendelse, Judas’ forræderi osv. Og hele veien ser vi hvordan Kingo, i den første delen av salmen maler Skriftens ord for oss gjennom dens fortelling av begivenhetene, og i den siste delen av salmen anvender dette ordet på seg selv. Dette gjør han, ikke i den forstand at han spør hva dette ordet kan bety for ham, men spørsmålet blir: Hva er min stilling i dette? Hva sier dette ordet til meg? Og Kingos anvendelse av ordet, blir på samme tid den troendes anvendelse av ordet, eller menighetens anvendelse av ordet. Hver den som synger hans salmer blir stilt overfor spørsmålet: Hva er min stilling i dette?

Den store avgjørelsen

I denne siste av pasjonssalmene når det hele på så mange måter sitt høydepunkt. Vi har nå kommet fram til det helt avgjørende øyeblikk.

Det ikke lenger snakk om ord til eksempel eller advarsel, slik vi for eksempel møter det i salmene om Peters fall og omvendelse og Judas forræderi. Nå er det selve livet som står på spill. Ja, ikke bare livet, men den evige salighet. Nå skal det hele avgjøres. Den endelige kampen skal utkjempes. I denne salmen er det også som om Kingo ikke lenger makter å følge sitt tidligere mønster, med først fortelling og så anvendelse av ordet. Nå er disse tingene flettet i hverandre gjennom hele salmen. Kingo innleder også salmen ved å henvende seg til sitt eget hjerte, og dermed også til de troendes hjerte:

Bryder frem I hule Sukke
Af mit dybe hiertes Grund,
Ingen kand min sorrig slukke,
Ingen holde for min Mund!
Thi min Sorg som Hiertet bær,
Og min Indvold i mig skiær
Skal aff mine Øyne flyde,
Og ud fra min Tunge bryde.

Videre i salmen følger vi Frelseren fra han dømmes til døden, blir tornekrønnet, blir naglet til korset, blir spottet av røverne som er korsfestet sammen med ham. Og flere steder benytter Kingo ord ifra Det gamle testamentet for å vise at Jesu lidelse og død på korset nettopp er en oppfyllelse av de gammeltestamentlige profetier, som når Kristus beskrives som "Ormen" som "vriert sig" (Salme 22), som den som "Guds Vredes Perse træder" (Jes 63,3), og som den som slangen "i Hælen beed" (1 M 3,15).

Jesus fra Nasaret, jødernes konge

Etter å ha beskrevet hvordan Pilatus lot skrive inn på korset "*Jesus fra Nasaret, jødernes konge*" (Joh 19,19), og hvilken reaksjon dette skapte blant de tilstedeværende jødene fortsetter Kingo med å anvende dette ordet på seg selv:

Skriv dig Jesus paa mit hierte,
O min Konge og min Gud!
At ey Vellyst eller smerte

Dig formaar at slette ud;
Denne Opskrift paa mig sæt:
Jesus ud af Nazareth
Dend Korsfæste, er min Ære,
Og min Salighed skal være.

Hjertets innskrift

Ordet om Pilatus' innskrift, blir for Kingo et ord om Jesu innskrift på hans hjerte. Men det er ikke bare det at Jesu navn må bli preget inn i hans hjerte som Kingo er opptatt med her. Han vil også lære oss hva denne innskriften betyr for en kristen – at denne innskriften vitner om og bekrefter at Jesus er hans konge, hans ære og hans salighet. På samme vis som det vitnet for jødene som var til stede ved Jesu korsfestelse. Og likesom det den gang var mange som ønsket Jesu-navnet slettet ut, er det også i den troendes liv mange krefter som ønsker Jesu-navnet strøket bort. Kingo nevner vellyst og smerte. Men så sant Jesus har fått satt sin innskrift på ham vil ikke disse forholdene kunne utslette det. Gjennom alle ting skal Jesus forbli hans ære og hans salighet.

Mørke og Gudsforlatthet

Videre i salmen blir vi ført enda lengre inn i Jesu lidelse. Gjennom Kingos anvendelse av Skriftens ord blir vi ført vider inn i de rikdommene som dette ordet gir. Soldatenes deling av Jesu klær blir for Kingo til en bønn om å stå kledd i Jesu kledning når han en gang på dommens dag skal tre fram for sin Gud. Menneskenes spott av Jesus der han hang på korset, blir en påminnelse om hans egen spott og skam, og en visshet om at Jesus også har båret denne. Røverens tro, og Jesu løfte om at han skal være med ham i Paradis, formes i Kingo til en bønn om at også han må få eie røverens tro og røverens nåde. Solens formørkelse og Jesu ord "*Min Gud, Min Gud, hvorfor har du forlatt meg*" (Mat 27,46) påminner ham om hans egen syndeskyld, og blir et vitnesbyrd om at han på tross av denne skal slippe å bli forlatt i den evige fortapelse. For også dette har Jesus båret.

Knuser slangens hode

I salmens tre siste vers har vi kommet fram til Jesu fullbyrdelse og seier på korset. Det er i dette øyeblikk at han knuser slangens hode (1 M 3,15). Kingo trekker her linjene tilbake til syndefallet, som er selve årsaken til at Jesus går i døden. Tidligere i Kingos pasjonssalmer, og også i denne siste langfredagssalmen, har ordet om slangens bitt i Jesu hæl gått igjen som et tema. Adams bitt i frukten fra kunnskapens tre blir da det bitt som svarer til dette slangens bitt i Jesu hæl. Og for Kingo er dette Adams bitt, og dermed slangens bitt, også hans bitt. Han er selv årsak til Jesu død.

Liv i Jesu død

At Kingos pasjonssalmer (slik vi finner dem i "Vinterparten") ender med Jesu død, kan nok for noen virke tungt og dystert. Grundtvig har også i sin påskemorgensalme "Tag det sorte kors fra graven" en ganske klar henvisning til Kingos langfredagssalme, når han skriver om "Frydesang for hule sukke". Men Kingos langfredagssalme slutter ikke med sorgen over Jesu lidelse og død. Nei, Kingo taler om at han gleder seg i Jesu død, ja, at han har sitt liv her. Ja, lykkelig er den som har fått den samme glede som Kingo her vitner om, og som har fått sitt liv i Jesu død.

Jesu døer, og Jorden ryster,
O mit hierte skælv du da!
Døer da hen I slemme Lyster,
Døer, og driver langt her fra!
Thi nu døde Gud og Mand,
For dend slemme Lyste-Tand,
Der i Eblet torde bide,
Hvorfor hand leed Dødsens qvide.

Jesu, Jeg din Død begræder,
For Jeg der til Aarsag gav;
I din Død Jeg mig dog glæder,
Ja min støv udi min Grav!
Thi mit Liv er i din Død,
Og der hand dit Hierte brød,
Da din søde Naade-Kilde
Mig til Liv opbriste vilde.

"Far, i dine hender overgir jeg min ånd!"

Salmens siste vers, som også er avslutningen på Kingos 17 pasjonssalmer, tar for seg Jesu siste ord, og Jesu siste bevegelser på korset. Jesu ord "Det er fullbrakt" (Joh 19,30) ønsker Kingo å gjøre til sine egne når han selv en gang skal dø. Det at Jesus bøyer sitt hode, blir for Kingo en handling der Jesus bøyer seg ned mot ham, og skjenker ham det evige liv. Det synes her som Kingo trekker en parallell til brudgommen i Salomos Høysang. Jesu utånding blir da en oppfyllelse av brudens ord: "Å ville han bare kysse meg ..." (Høys 1,2). Her anvendes Skriften slik vi senere møter det i pietismen – hvor Salomos Høysang får kaste lys over, og understreke, forholdet mellom Jesus som brudgommen, og den troende som bruden.

O min Jesu, gid Jeg kunde,
Jesu, gid Jeg kunde dog
Døe med samme Ord i Munde,
Hvor med Du din Affskeed tog!
Bøy, O bøy dit Hoved ned
Til mig udi Dødsens sved,
At min Siæl din Kys maa nyde,
Når Jeg skal min Aand udgyde.

(Artikkelen har tidligere vært gjengitt i "Lov og Evangelium" 2006 nr 3) □

*"Ånden og bruden sier: Kom!
Og den som hører det,
la han si: Kom! Og den som
tørster, han får komme!
Og den som vil, han får
ta livets vann uforskyldt!"*

(Åp 22,17)

Under oljetrærnes skygger

AV SØREN DAHL

"--- Der var det er hage, og i den gikk han og hans disipler inn. Men også Judas, som forrådde ham, kjente stedet, for Jesus kom ofte sammen med sine disipler der." (Joh 18,2)

Mens hele Jerusalem har gått til ro og sover, går Jesus med den lille flokken sin i fullmånens dempende lys over Oljebergets skråning ned til Getsemane. Det er hagen med de mektige oljetrærne, hvor Jesus ofte hadde vært sammen med disiplene sine. Getsemane betyr "Oljepresse". Det minner oss om det vi leser hos Jesaja 63,2 *"Hvorfor er din kledning så rød, lik klærne til han som trækker vinpressen?"*

Lidelseshistorien begynner i en hage. I en hage begynte også menneskehetens historie. Det var i Edens hage, Paradiset. Augustin sier: "Det sømmer seg at legens blod ble utgytt i en hage til legemiddel, for i en hage hadde sykdommen sin opprinnelse."

Her var det at synden kom inn i verden og skilte menneskene fra Paradiset og fra Gud. Dypt inne i hvert menneskes bryst er det en dunkel anelse om et tapte Paradis. Dette tapte Paradiset var det at Jesus kom for å vinne tilbake og åpne for oss, da han i Getsemane trådte vinpressen alene for å omskape syndens ødemarker i Edens blomsterenger.

Der inne under oljetrærnes skygger kom angsten veltende inn over vår Frelser. Fra dypet av hans sjel utbrøt han: *"Min sjel er bedrøvet inntil døden!"* (Mat 26,38). Slik hadde disiplene aldri sett ham. Slik hadde de aldri hørt ham tale. Om han hadde Faderen vitnet i Mat 3,17 *"Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag"*. Han skalv nå i angst under følelsen av Guds brennende vrede over vår synd som bøyde ham i støvet. Det er et underlig ord som står i Jes 53,10: *"Men det behaget Herren å knuse ham."*

Vi forstår lite av dette ordet. Men det forstår vi at den byrde som ble lagt på ham, det var verdens synd. Og ingen byrde i hele verden er så

tung som synden. Den tok Gud fra oss og la den på sin Sønn. Han bar den i mitt sted, for at ikke jeg skulle rammes av Guds dom.

Vi ser vår kjære Frelser som ligger bedende på jorden i blodig svette. Hvem kan vel ane eller forstå hans smerte? Her kan Jeremias sine ord anvendes: *"Sku og se, om der er en smerte som min smerte."* Og det skjedde alt sammen for oss.

Alle Jesu disipler har sine getsemanestunder der de spør: Vil du frivillig gi avkall på alt ditt eget og ofre alt for å følge Jesus? Og vet du at Jesus er med deg så skal du også få kraft til å si: *"Ikke som jeg vil, men som du vil?"* Da skal du gå uskadd gjennom Getsemanes mørke. Da er mørkets forferdelige makter bundet, for Jesus har bundet dem da han kjempet og seiret denne natten i Getsemane. Og nådens sol fra korset skal lyse for deg, og ditt hjerte har funnet fred.

*"Ha takk, o Jesus, for korsets smerte,
For døden og for dine mange sår.
Der fikk jeg fred for mitt arme hjerte,
Og vinteren ble til en liflig vår".
Amen!*

(Hentet fra "Via Dolorosa". Betragtninger til hver dag i Fasten, side 27/28. Indremisjonsforlagets Forlag 1932. 3. opplag. Ny norsk utgave.) □

*Ja, deg alene skje evig ære,
o Jesus, som oss kjøpte med ditt blod!
Vår syndebyrde du ville bære,
det skyldbrev slette som var oss imot.*

*Å hvilken lykke å deg tilhøre!
Takk, takk at også jeg fikk være med!
Din gode gjerning du selv fullføre,
til jeg står fri og frelst i evighet!*

(F. Engelke/L. Oftedal. Sangboken nr 131 vers 7-8.)

Forsonet med Gud

AV PETER OLSEN

Når vi skal forstå budskapet om Jesus i Det nye Testamente, skal vi tenke på Det gamle Testamente som bakgrunn og forutsetning. Forholdet mellom Det gamle Testamente og Det nye Testamente er som forholdet mellom løfte og oppfyllelse.

Da Paulus på sin første misjonsreise kom til Antiokia i Tyrkia, gikk han, som han var vant med, til den lokale synagoge og satte seg for å høre. Synagogeforstanderen spurte om han hadde et ord til folket. Paulus stod da opp og sa: *"Vi forkynner dere evangeliet om det løfte som ble gitt til fedrene. Dette har Gud oppfylt for oss, deres barn, da han oppreiste Jesus ... Derfor skal dere vite, brødre, at ved ham forkynnes syndenes forlatelse for dere. Og fra alt det som dere ikke kunne rettferdiggjøres fra ved Mose lov, rettferdiggjøres i ham enhver som tror"* (Apg 13,32 og 38-39).

Altså: Det som hele Det gamle Testamente forut forkynte, det har nå skjedd. Og det som Moseloven krevde av oss, det har en annen nå gjort for oss. GT er løftet. NT er oppfyllelsen.

Offertjenesten i GT

Bakgrunnen for Moselovens mange forskrifter er menneskenes synd. Templet, ypperstepresten og offertjenesten skulle jo nettopp hjelpe israelittene av med deres synd, så Gud kunne være deres Gud, og de kunne være hans barn. Noen av ofrene var takkoffer for høsten eller for et nytt barn og så videre, men forutsetningen for alle disse offer er at synden er fjernet.

Uten det har en slett ikke adgang inn for den hellige Gud. Grunnlaget for at jødene i den gamle pakt kunne komme til templet og i det hele tatt betrakte Gud som deres Gud, var de offer for synden som de igjen og igjen skulle bringe til Gud.

Men på tross av disse syndoffer sier Paulus altså til jødene i Antiokia at de ikke ble rettfer-

diggjort ved Moseloven. Hvorfor ble de ikke det? De ofret jo de rette offer for synden som loven krevde av dem. Hva manglet tempeltjenesten? Hva er det Jesus har gjort som templet ikke kunne gjøre?

3 M 16,2-17: *"Og Herren sa til Moses: Si til Aron, din bror, at han ikke til enhver tid må gå inn i helligdommen innenfor forhenget, fram til nådestolen som er over arken, for at han ikke skal dø. For jeg vil åpenbare meg i skyen over nådestolen.*

Dette skal Aron ha med seg når han går inn i helligdommen: en ung okse til syndoffer og en vær til brennoffer. Han skal kle seg i en hellig underkjortel av lin og ha benklær av lin på sitt legeme. Han skal binde opp om seg med et belte av lin og sette en lue av lin på sitt hode. Dette er de hellige klærne. Og han skal bade sitt legeme i vann før han kler seg i dem. Av Israels barns menighet skal han få to geitebukker til syndoffer og en vær til brennoffer.

Så skal Aron føre fram sin egen syndofferokse og gjøre soning for seg og sitt hus.

Og han skal ta de to geitebukkene og stille dem fram for Herrens åsyn, ved inngangen til sammenkomstens telt. Aron skal kaste lodd om de to geitebukkene, et lodd for Herren og et lodd for den (bukken) som skal sendes bort. Den bukken som ved loddkasting er tilfalt Herren, skal Aron føre fram og ofre til syndoffer. Men den bukken som loddet var falt på, den som skal sendes bort, skal stilles levende fram for Herrens åsyn, for at det skal gjøres soning ved den, og så skal den slippes løs for å sendes ut i ørkenen.

Når Aron fører fram sin egen syndofferokse og gjør soning for seg og sitt hus, skal han først slakte syndofferoksen. Så skal han fylle ildkaret med glør fra alteret for Herrens åsyn, og han skal fylle sine hender med finstøtt velluktende røkelse og bære det innenfor forhenget. Han skal legge røkelsen på ilden for Herrens åsyn, så skyen av

røkelse skjuler nådestolen som er over vitnesbyrdet, for at han ikke skal dø. Så skal han ta noe av oksens blod og stenke det med sin finger på framsiden av nådestolen. Og foran nådestolen skal han stenke noe av blodet sju ganger med fingeren. Deretter skal han slakte den bukken som skal være syndoffer for folket, og bære dens blod innenfor forhenget. Han skal gjøre med bukkens blod likesom han gjorde med oksens blod, og stenke det på nådestolen og foran nådestolen. Slik skal han gjøre soning for helligdommen og rense den for Israels barns urenhet og for alle deres overtredelser som de har forsyndet seg med. Likeså skal han gjøre med sammenkomstens telt, som er reist blant dem midt i deres urenhet. Det må ikke være noe menneske i sammenkomstens telt når han går inn for å gjøre soning i helligdommen, og til han går ut igjen. Slik skal han gjøre soning for seg og sitt hus og for hele Israels menighet.”

NYTT HEFTE

”Frafall” av Claus L. Munk

Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

I 3 M 16 hører vi om den store forsoningsdagen (hebraisk: jom kippur). Den feires sist i september eller først i oktober rett før løvhyttefesten (3 M 23,27 og 34). Bare på denne ene dag hvert år måtte ypperstepresten gå inn i det aller helligste i templet. Det var jo slik at Guds hus var delt i to: Det hellige hvor prestene daglig gjorde tjeneste, og så det aller helligste, som var Guds bolig, og hvor ingen måtte gå inn. Det var bare en gang i året, på den store forsoningsdagen, at ypperstepresten og han alene skulle gå inn der. Mellom det hellige og det aller helligste hang et tykt forheng som sperret adgangen inn til Gud.

På grunn av folkets synd og på grunn av Guds hellighet skulle de ikke gå inn der. Gud sa til Moses: ”Intet menneske kan se meg og leve” (2 M 33,20). Det kunne Adam og Eva før syndefallet, men ikke etterpå. Ingen synder kan nemlig tåle å se den hellige Gud. Derfor hang det et forheng mellom det hellige og det aller helligste. På forhenget var det vevd kjeruber, altså engler (26,31). De minnet israelittene om at adgangen inn til Gud etter syndefallet var sperret av kjeruber med luende sverd (1 M 3,24). Gud forviste jo Adam og Eva fra sitt ansikt og Han satte kjeruber til å sikre at Adam og Eva ikke kunne komme tilbake.

Prestene måtte gå inn i det hellige for å utføre deres daglige tjeneste ved helligdommen. De skulle blant annet sette lys i den syvarmede lysestake og brenne røkelse på røkelsesofferaltaret. Begge disse stod inne i det hellige. Men i det aller helligste måtte bare ypperstepresten komme og bare en gang om året på den store forsoningsdagen. Før han gikk inn skulle Israels folk gi ham to geitebukker som syndoffer (3 M 16,5). Den ene bukken skulle han slakte og ta blod av den med inn bak forhenget. Der inne skulle han stenke blodet på lokket på paktens ark (v. 15). Det stod bare denne ene tingen inne i det aller helligste, en forgylt kasse som Moses hadde lagt tavlene med de ti bud. Denne kassen kalles paktens ark, og lokket nådestolen.

På dette lokk skulle ypperstepresten stenke noe av syndofferets blod. Han skulle altså stenke

blod over Guds lov. Etterpå står det: *"Slik skal han gjøre soning for seg selv og for sitt hus og for hele Israels menighet"* (v. 17).

Den andre geitebukken skulle sendes ut i ørkenen hvor den skulle gå til grunne. Men før det står det: *"Og Aron skal legge begge sine hender på den levende bukkens hode og bekjenne over den alle Israels barns misgjerninger og alle deres overtredelse og alle deres synder. Han skal legge dem på bukkens hode og sende den ut i ørkenen med en mann som står ferdig. Og bukken skal bære alle deres misgjerninger med seg ut i villmarken, og så skal han slippe bukken løs i ørkenen"* (16,21-22).

Her ser vi hvordan forsoningsofferet avskaffet deres synder og dermed Guds vrede over synden. Et dyr blir utnevnt som stedfortreder og synden blir lagt på dette dyret, som derfor må bære straffen for synden. På grunn av dette offer kan Gud bo midt iblant israelittene uten å drepe dem.

Forsoningsdagen i NT

Langfredag er blitt kalt "den store forsoningsdagen i Det nye Testamente". På den dagen la Gud all vår synd på stedfortrederen, nemlig sin egen Sønn. Deretter blir Guds vrede over synden lagt på Ham, og Jesus dør som den største synder i verdenshistorien og under Guds forferdelige vrede.

Martin Luther skriver om dette i sin store Galaterbrevskommentar (til Gal 3,13): "Da den barmhjertige Fader så at vi ble overveldet av loven, og ble holdt under forbannelse, og at ingen ting kunne befri oss fra den, sendte Han sin Sønn til verden, la alle de synder som alle mennesker har begått, på ham og sa til ham: Du skal være Peter, fornekeren, Paulus, forfølgeren, gudsbespotteren og volds mannen, David, horkaren, synderen som spiste av eple i Paradis, røveren på korset, kort sagt skal du være den representant for alle mennesker som har begått alle menneskers synder. Og betenk så at du skal betale og gjøre fyldest for dem. Så kommer loven og sier: Jeg finner at denne synder tar alle menneskers synd på seg, og for øvrig ser jeg ingen synd unntatt hos ham. Følgelig skal han dø på korset. Og så

angriper loven ham og dreper ham. Da dette var hendt, var hele verden blitt rensket og alle dens synder var blitt sonet." (København 1981: Credo Forlag bd. 1, s.372). Så langt Martin Luther).

Da skjedde altså det på Golgata at Gud la all synd over på Jesus, slik som ypperstepresten la all israelittenes synd på geitebukken. Deretter ble Jesus rammet av Guds hellige vrede over synden, slik som geitebukken ble slaktet så blodet rant. Den ble en "syndebukk." Dette uttrykket har vi fra den store forsoningsdagen i 3 M 16.

I Rom 3,25 sier Paulus om Jesus: "Ham gjorde Gud til et sonoffer". Slik står det i den danske oversettelse. På gresk står det at Gud gjorde Jesus til et hilasterion. Det betyr: Noe som skaffer forsoning, noe som bringer fram Guds nåde. Hilasterion er en "nåde framkaller."

Martin Luther oversatte Rom 3,25 slik at Gud gjorde Jesus til "en nådestol." Flere bibeloversettelser har siden da brukt Luthers uttrykk (blant annet i Norsk Bibel 1988). På grunn av Jesu død for våre synder er Guds domstol blitt en nådestol. For Jesu skyld vil Gud ikke lenger dømme oss, men være nådig mot oss.

Og så er det en interessant sammenheng med 3 M 16. Der brukes også ordet hilasterion. Vel, Det gamle Testamente ble jo skrevet på hebraisk, ikke på gresk. Men allerede ca 200 år før Kristi fødsel oversatte jødene Det gamle Testamente til gresk. Og i 3 M 16,15 skrev de hilasterion, der det på dansk står "sonedækket." De kalte altså lokket på paktens ark for hilasterion. Yppersteprestene skulle stenke blod på hilasterion, så blodet kom inn mellom Guds hellige lov og de syndige israelitter.

Da Paulus skrev Romerbrevet, var han helt klar over hva hilasterion betydde. Det er lokket på paktens ark. Nå sier han det slik i Rom 3,25: Gud gjorde Jesus til lokket på paktens ark. Jesus har lagt seg imellom Guds hellige lov og alle syndige mennesker. Jesus ble en nådestol eller et sonoffer. Han ble slaktet for vår synd, og Hans blod ble stenket over lovens tavler, så lovens anklage og dom ikke lenger kan nå oss.

Hvorfor måtte Jesus dø?

Men hvorfor var det nødvendig at Jesus måtte dø? Kunne vi ikke bare ha fortsatt jødernes praksis med å ofre geitebukker for synden? Åpenbart ikke, for Paulus sa til jødene i Antiokia at de ikke kunne bli rettferdige ved Moseloven.

Men hvorfor ikke? Vi forstår nok at de ikke kunne bli rettferdige ved å holde Guds moralske lov, for Gud krever fullkommenhet, og det kan ingen av oss levere. Men kunne vi da ikke bare ofre Ham en geitebukk? Det er jo det Moseloven sier til israelittene.

Nei, det kunne vi ikke. Hebreerbrevets forfatter sier: *"For det er umulig at blod av okser og bukker kan bortta synder"* (Heb 10,4). Han forklarer ikke hvorfor det er slik. Men i kap. 2 sammenligner han oss mennesker med englene, og så sier han om Jesus: *"For det er jo ikke engler han tar seg av, men Abrahams ætt tar han seg av. Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, for at han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å sone folkets synder"* (2,16-17). Guds Sønn måtte altså bli menneske om Han skulle sone menneskers synder. Jesus kunne ikke dø for englene, for de har ikke noen slekt. De er skapt som enkeltindivider en gang for alle. De får ikke barn (Mat 22,30). Derfor er det ikke noen engleslekt som Jesus kunne bli født inn i. Men vi mennesker utgjør en slekt. Derfor kunne Jesus bli som en av oss. Han kunne bli menneske og ta hele slektens situasjon på seg. Som menneske kunne han gå inn i stedet for mennesker. Men det krevde altså at Han lot seg føde, ikke som en okse eller som en geitebukk, men som et menneske. Av samme grunn kan blod av okser og bukker umulig ta bort menneskenes synder. Bare et menneske kan tre inn i stedet for mennesker.

Jesus gikk inn i slekten for å frelse oss. Han gjorde det som verken engler eller geitebukker kunne gjøre. Han bar vår synd og døde som et stedfortredende sonoffer under Guds forferdelige vrede. Den beste takk og lovprisning vi kan gi Gud, er derfor å prise Ham for dette. Det kostet Gud Hans eneste Sønn for å frelse oss. Ja, mer enn det: Gud måtte forbanne sin egen Sønn

like ned i helvete. Det gjorde Gud av kjærlighet til deg og meg. Derfor kan vi ikke gi Gud større ære enn at vi takker og priser Ham for dette offer!

Men hvorfor skulle israelittene år etter år gi offerdyr, når de likevel ikke kunne ta synden bort? Om dette sier Hebreerbrevets forfatter: *"Men ved ofrene kommer det hvert år en påminnelse om synder"* (10,3). Legg merke til at det står påminnelse om synder!

Israelittene skulle altså igjen og igjen gi geitebukker, lam og oksekalver som et offer til Gud for å være sikker på at deres synd ikke ble glemt!

Når en har begått en synd, har en aller mest lyst til å glemme den. Og aller best ville det være om Gud også kunne glemme den. Det er galt nok at blod av okser og bukker ikke kan ta synden bort. Men det er da å helle salt i såret om en skal gi disse offer, simpelthen for at synden ikke skal bli glemt!

Det er en forståelig innvending. Tingene faller på plass når vi forstår at dyreofrene tjente et formål: De skulle peke fram mot det ene gyldige offer. I kapittel 9,10 sier Hebreerbrevets forfatter om ofrene: *"Sammen med bud om mat og drikke og forskjellige renselsesbad er dette kjødelige forskrifter som er pålagt inntil den tid da alt skulle settes i rette skikk."* Ofring av dyr var fra starten tenkt som noe midlertidig. De var bare gyldige inntil det kom noe som var bedre.

Templet i Jerusalem var i virkeligheten bare en etterligning og *"en skygge av den himmelske"* helligdom, sier samme forfatter i kap. 8,5. Alt det vi leser om i Moseloven er skygger eller bilder av det som skulle komme med Jesus. Ja, hele Det gamle Testamente skal leses som løftet og som avspeiling av noe som skal komme engang.

Og så fortsetter Hebreerbrevets forfatter i kap 9,11-12: *"Men da Kristus kom som yppersteprest for de goder som skulle komme ... Ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen en gang for alle, og fant en evig forløsning."*

Ofringene i Det gamle Testamente peker fram

mot det endelige offer, det rette offer. Samtidig minner disse ofringer av dyr israelittene om at de er syndere. At ofringene gjentas gang etter gang og år etter år, viser Israels folk at i virkeligheten fjernes ikke deres synd ved hjelp av disse offer. For om synden virkelig ble fjernet, behøvde en jo ikke å gjenta ofringene. Men når de skal gjentas for hver ny synd, kan en aldri vite om en har gjort nok, om en har mer synd som en også må ofre for. Og denne usikkerheten er nettopp Guds hensikt. Dermed forteller Han israelittene at samme hva de gjør, så er det aldri nok. Om de så gjør alle ofringer etter boken og holder alle sabbater og alle spiseregler, så blir det aldri godt nok.

Men samtidig peker ofringene fram mot det ene gyldige offer. Moseloven forkynner om Ham som skal komme. Det er i sin helhet hva Det gamle Testamente gjør. Det peker på Ham som i en person skal være konge, profet og prest, ja, mer enn det. Han skal selv være det sonoffer som yppersteprest, og bringer soning for alle synder.

Se Guds Lam!

Dessverre var det bare en rest i Israel som leste GT slik. En av dem var Døperen Johannes. Da han så Jesus, pekte han på Ham og sa: *"Se der Guds lam som bærer verdens synd!"* (Joh 1,29).

Hvor hadde Johannes lest det?

Det er fristende å svare med et motspørsmål: Hvor hadde Johannes ikke lest det? For hele Det gamle Testamente vitner slik om Jesus.

I Jes 53 leser vi profetien om Herrens lidende tjener: *"Men han ble såret for våre overtreddelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred"* (v 5).

Det er Herrens vilje å knuse ham, hører vi, og gjøre ham til et skyldoffer (v 10). Slik bringer denne tjener rettferdighet til de mange, i det han bærer deres synder (v11). Selv var han ikke en synder, men han bar de manges synd og gikk i stedet for syndere (v12).

Engang var en etiopisk hoffmann på vei hjem etter et besøk i Jerusalem. I sin hestevogn leste han Jes 53. Men han forstod ikke hvem det

handlet om. Så kom evangelisten Filip ham til hjelp. Det står at han *"forkynte evangeliet om Jesus for ham"* (Apg 8,35). Dette gjorde Filip ut fra Jes 53, og så forstod hoffmannen det. Han sa: *"Jeg tror at Jesus Kristus er Guds Sønn!"* (Apg 8,37). Han forstod at det var Guds egen Sønn som måtte dø som skyldoffer for andres synd.

"Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham" (Jes 53,6). Derfor ble Han *"plaget, slått av Gud og gjort elendig"* (v 4). Han ble ikke bare rammet av synden eller av Djevelen, men av Gud! Slik handler den hellige Gud med syndere. Denne tjener var ikke selv en synder: *"Han som bar manges synd"* (v 12). Han døde altså for andres synd. Jesus ble en *"syndebukk."*

På denne måte forklarer Jes 53 for oss hvordan Gud skal forstås: Gud legger menneskenes synd over på en stedfortreder. Når det er gjort, står denne stedfortreder foran den hellige Gud som den største synder i verden, ja, som den eneste synder. Han står foran den himmelske Dommer som Peter, fornekkeren, Paulus, forfølgeren, gudsbespotteren og voldsmannen, David, horkaren, synderen som spiste av eplet i Paradis, røveren på korset, kort sagt: Han står for Gud med alle menneskers synd på sine skuldre. Og da kan en ikke undres over at Guds forferdelige vrede hagler ned over denne synder. Gud straffer en stedfortreder. Gud sender Jesus i helvete i stedet for deg og meg.

Forsoning i Bibelen er derfor først og fremst stedfortredende lidelse av straff!

Det er meget viktig at vi holder dette klart, for det benektes fra stadig flere sider i dag. Både bibelkritiske teologer (den kirkelige venstrefløy) og mange såkalte evangelikale (den kirkelige høyrefløy) benekter eller betviler at forsoningen er stedfortredende lidelse av straff under Guds vrede. Men dette er hovedsaken i den bibelske forsoningslære.

Djevelen er beseiret

Det er også mer å si om forsoningen i følge Bibelen, ikke minst dette at Jesus kjempet med å beseire Djevelen og alle onde makter. Det

hører med til en sann og fulltonende lære om Jesu forsoningsverk. Jesus har befridd oss både fra skylden og fra Djevelen. Paulus sier at *"Han (Gud) avvæpnet maktene og myndighetene"* (Kol 2,15). Det er de onde åndsmakter Paulus tenker på her. De ble avvæpnet da Jesus døde på korset. Det tydeligste resultat av dette er misjonen. Inntil Jesus døde for våre synder, var Djevelen *"denne verdens fyrste."* Jesus sier: *"Nå skal denne verdens fyrste kastes ut"* (Joh 12,31). Det sa Jesus med henvisning til sin død på korset (12,33). Da Jesus døde for oss, ble Djevelen kastet ut. I denne verden er Djevelen fortsatt virksom, men slett ikke på samme måte som før Jesus beseiret ham på korset.

Til da hadde Gud bare et ganske lite folk ved Middelhavets østlige bredde: Israels folk. Utenfor dette folk var det i århundre bare ganske få som kjente Gud. De fleste var bundne av Djevelen. De var *"uten håp og uten Gud i verden"* (Ef 2,1; jf. Gal 4,8). Slik var det og for våre forfedre i Norden. Men siden Jesu første komme til jorden for to tusen år siden, har Hans sendebud kunne gå til verdens ende. Og over alt der de er kommet fram, er Djevelen blitt bundet og kastet ut av menneskers liv.

Slik var det ikke før Jesus kom. Hvorfor ikke? Jo, fordi Djevelen satt som fyrste over de fleste land og folkeslag. Han var *"denne verdens fyrste."* Han holdt mennesker nede *"i trelldom"* (Heb 2,15). Men da Jesus på korset avvæpnet Djevelen og jaget ham ut, ble hans makt over denne verden brutt. Jesus har med sin død gjort Djevelen maktesløs (Heb 2,14), så Jesu disipler kan reise ut i verden og kaste Djevelen ut av menneskers liv. Det er det som skjer, når våre misjonærer forkynner for mennesker, som går fra mørke til lys. Jesu seier over Djevelen på korset er altså en avgjørende forutsetning for verdensmisjonen. Denne seier hører med til læren om forsoningen.

Løskjøpt fra lovens forbannelse

Men hovedsaken i forsoningen er likevel den stedfortredende lidelse av straff under Guds vrede. Jesus dør som et sonoffer idet Han bærer

både synden, vreden og straffen. Da Jesus hang på korset, var Han forbannet av Gud. Paulus sier det slik: *"Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss"* (Gal 3,13). Har du hørt det? Guds evige Sønn ble forbannet av sin Far for din skyld! Gud senket sin egen Sønn ned i helvete for din skyld! Og Jesus gikk frivillig inn under dette av kjærlighet til deg. Tenk, for en kjærlighet!

Sitatet fra Martin Luther ovenfor er en kommentar til dette verset: Jesus ble forbannet av sin Far, fordi Han bar på din og min synd.

Da Jesus døde, ga Gud selv et tegn på at Han aksepterte dette offer for menneskenes synd. Vi leser: *"Forhenget i templet revnet i to ovenfra og ned"* (Mat 27,51). Det forheng som hindret syndere å gå inn til Gud, ble fjernet ovenfra. Gud rev det selv i to for å vise oss at adgangen nå er fri inn til det aller helligste. Gud har selv vist det med et tegn. Det tegnet skal gi oss frimodighet. Hebreerbrevets forfatter sier: *"Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen. Til den har han innviet for oss en ny og levende vei gjennom forhenget"* (Heb 10,19 f.)

Derfor skal du også tro at all din synd er sonet en gang for alle. Du behøver ikke bringe flere offer for synden. Hverken geitebukker eller gode gjerninger kan legge noe som helst til det som Jesus har fullbrakt.

Alle dine synder både i fortid, nåtid og framtid er sonet og utslettet en gang for alle. I sitt Ord tilsier Gud deg alle dine synders nådige forlatelse for Jesu skyld. Og når han nå sier det til deg, så må du også tro det. Du kan ikke ære Gud på noen bedre måte enn ved å tro dette. Du kan heller ikke håne Gud mer enn å nekte å tro det.

Ja, etter Jesu død på korset er det i virkeligheten bare en synd tilbake som kan fordømme deg. Det er at du ikke vil takke og prise Ham for Hans store offer. Tenk, Han gikk i døden og fór ned til dødsriket for deg, og så avviser du det! Det må du ikke gjøre!

I stedet skal du takke og prise Jesus for at han bar all din synd. Han uttømte Guds vrede

og Han utstod straffen for deg. Dermed beseiret Han døden og Djevelen for deg. For Hans skyld er du Guds barn og himmelarving. Du kan med frimodighet gå gjennom forhenget like inn til Gud og kalle Ham Far! Det sier Han selv i Bibelen. Så må du tro det og takke Jesus for Hans lidelse og død. Var det ikke for den stedfortredende lidelse av straff, så måtte du selv

bære din synd, og så var Djevelen fortsatt denne verdens fyrste. Men ved tro på Jesus går du over i et rike hvor Djevelen er avvæpnet, gjort maktesløs og kastet ut. Dette gjelder fordi din synd er blitt fjernet. Slik ser Gud deg som tror på Jesus. Du er uten synd, og Djevelen har ikke lenger krav på deg! □

*Klippe, du som brast for meg,
la meg gjemme meg i deg!
La det vann og blod som går
fra din sides åpne sår,
Bli for meg en helseflod
som gjør sjelen ren og god!*

*Med min egen møyje jeg
ei din lov oppfyller, nei!
Ble min iver aldri matt,
gråt jeg både dag og natt,
syndens flekker er dog der,
kun i deg min frelse er.*

*Intet godt jeg bringer deg,
til ditt kors jeg klynger meg,
naken jeg om kleder ber,
hjelpeløs til nåden ser.
Uren flyr jeg til ditt blod,
rens meg, Frelser, i den flod!*

- Men det var en som seiret!

av Trygve Bjerkrheim

***Vår jord er en kampplass.
Vi står i en strid.
Og alle vi kjempet og falt.
I fristelsens fare det hendte så titt:
Vi sviktet og svek da det gjaldt.
Men det var en som seiret.***

***Han fristeren møtte.
Da alt stod på spill.
Av månedlang sult var han svak.
Og djevelen dåret med duftende brød,
til sist måtte slippe sitt tak.
For det var det en som seiret.***

***Han kjempet i hagen,
så blod-sveden falt,
på Golgata livet sitt gav.
Da bøtte han brøden, og livsfyrsten brøt
med makt den forseglede grav.
Hvor stort: Det var en som seiret!***

Påskedagen (Luk 24,1-12)

AV GUNNAR NILSSON

Det er lett at vi idealiserer den første påskedagen. Det er lett å tenke at dette var en etterlengtet dag, en dag da disiplene og Jesu venner sto som med en åpen favn og ventet på den oppstandne. Men det var jo så annerledes. For det første var det ingen som ventet på den oppstandne. De ble helt forskrekket da de hørte om det. Det merkelige er at ingen av Jesu venner og disipler husket hva Jesus hadde sagt om at han skulle stå opp igjen. Det var bare fienden som husket dette! Det er slik i dag også. Det er så mange Jesu "venner" og "disipler" som ikke venter på en "oppstandelseskristendom" i sitt liv. De er like redde for den som disiplene var det den gangen. Hvorfor husket de ikke hva Jesus hadde sagt om sin oppstandelse? Jo, det kan være slik at det som vi ikke forstår, det fortrenger vi, og vi tenker ikke på det. Disiplene forsto ikke da Jesus talte om sin død og oppstandelse.

Om vi prøver å få litt klarhet i hvordan det stod til i disippelflokken, så forstår vi at det ikke var noen fare for det som ypperstepresten fryktet, nemlig at disiplene skulle ta Jesu legeme og si at han var stått opp. Delvis holdt disiplene seg bak låste dører, av redsel for jødene. De var redde for at det sterke hatet som hadde rammet Jesus også skulle gå ut over dem. De var redde for at de skulle utrydde Jesu lære. Det ser ut for at disiplene hadde mistet all tro på at Jesus var Guds sønn og Messias. Lukas forteller at da kvinnene kom til disiplene, og fortalte hva de hadde sett og hørt ved graven på påskedags morgen, da sa disiplene bare at det var løst prat. Kvinnene ble mottatt med vantro!

Da Jesus senere denne dagen møtte de to disiplene på veien til Emmaus, står det at de ble forferdet da kvinnene fortalte at graven var tom. For det måtte jo bety at han var blitt tatt bort fra graven, slik også Maria hadde tenkt det. Og det visste de, at det kunne bare skje med tillatelse

fra romerne. Hvem hadde fått en slik tillatelse? Og hvorfor skulle noen få en slik tillatelse? Det var altså klart at det ikke bare skulle bli rolig, og alt bli glemmt omkring Jesus. Skulle det nå komme nye rykter, som ville innebære at også hans disipler ble ettersøkt? For disiplene var det altså en forferdelig hendelse at graven var tom. Det fantes overhodet ingen tro, eller noe håp, knyttet til dette med at graven var tom. Tvert i mot! Hva hadde nå deres fiender i tankene da de hadde tatt bort hans legeme? De to disiplene på vei til Emmaus uttrykte noe som viste at de hadde mistet troen på Jesus. De sa at de hadde håpet at han var den som skulle forløse Israel. Vi håpet sier de. De har nå ikke dette håpet lenger. De tok feil, så fryktelig feil. Nå har de ingen ting! Ingen Jesus! Her ser vi det fortapte mennesket.

Det var det påskemorgen i disippelflokken. Alle satt og håpet på at det bare skulle bli fred og ro i saken, at sinnene skulle falle til ro så de kunne forlate Jerusalem og sitt store feilgrep, og i fred og ro vende hjem og gjenoppta sitt tidligere arbeid.

Vi forstår bedre deres mismot da de fikk høre at graven var tom.

Men om vi ser to måneder fram i tiden, i Jerusalem. Hvordan var det da? Hadde disiplene da vendt hjem igjen til sine tidligere yrker? Fisket de fredfullt i Genesaretsjøen? Var det fred og ro i Jerusalem? Nei, da var det tvert imot større oppstyr i byen enn noensinne tidligere. Og disiplene, som for to måneder siden bare ventet på at de i stillhet kunne smyge seg ut av Jerusalem og glemme sine sorgelige feiltakelser ved å tro på Jesus, de sto nå i den samme byen overfor de samme menneskene som hadde medvirket til at deres Mester ble dømt til døden av Pilatus. Nå sto de og forkynnte om Ham med full kraft og stor frimodighet. Ja, de sto midt i byen og anklaget offentlig jødernes ledere for å ha korsfestet Livets Fyrste.

Og ikke nok med det. Knappe to måneder etter at alle i Jerusalem betraktet denne saken for å være ute av verden, under kontroll, så er det nå 5 000 mennesker som tror på Jesus, at han er oppstått fra de døde, at han er levende og Guds mektige Sønn. Selv om øvrigheten forbyr å forkynne i Jesu navn, og pisker forkynnerne, så hjelper ikke det. De går glade derifra, for at de var aktet verdige til å lide for Jesu navns skyld.

Hva er det som kan forvandle en hatende menneskemengde? Forvandle vantro redde disipler slik at de nå utsetter seg for livsfare ved å forkynne om Jesus. Kan et likrøveri og en livsløgn, slik jødernes ledere påsto, være årsak til dette? Nei, det er bare én årsak til denne store forandringen, og som på nytt setter Jerusalem i opprørstemning. De har sett Jesus oppstanden! Den samme Jesus som de hadde vandret sammen med og opplevd så stor ting sammen med. Den samme Jesus som de hadde sett på korset, den samme Jesus hadde de sett oppstanden. De hadde sett ham levende. De hadde snakket med ham. De hadde rørt ved sårmerkene som han ennå bar. Og dette er forskjellen på den Jesus de vandret med før korsfestelsen, og den de vandret med etter dette. Dette er forskjellen på deres kristendom. Nå vandret de og trodde på en korsfestet og

oppstanden Jesus, mens de tidligere ikke hadde hatt noe behov for et offerlam som ble ofret for deres synder. Vi minnes hvordan Peter, med alle midler, forsøkte å få Jesus til ikke å gå den veien. *“Dette må aldri skje deg”*, sa Peter (Mat 16,22). Hvordan var den kristendommen? Jo, den ligner mye på såkalt kristendom i dag, som heller ikke har behov for en korsfestet Jesus. Det spiller ingen rolle om han døde og sto opp igjen. Slik sier biskoper, prester og predikanter i dag. Men de leser i alle fall tekstene og trosbekjennelsen i hver gudstjeneste. Er det ikke uærlig? Nei, de leser dem kun som en fortelling. Man har så mange fine ord. Og hva betyr nå det? Jo man leser det som en fortelling, som en veldig bra fortelling, men ikke som en historisk virkelighet. Slik leser man også trosbekjennelsen. Og det kan man, for man leser den på samme måte. Det er en gren av dagens vantro. En vanskapt tro! Men mange vandrer også med en kjærlighet til Jesus, slik disiplene gjorde før reisen til Jerusalem. Men de har egentlig ikke behov for Guds offerlam. For deres synder er ikke deres store problem, for de tror på en nådig Gud, og de har bekjent sine synder akkurat slik som disiplene hadde gjort hos Johannes. Det var ikke noe fusk der, det var virkelig et vendepunkt. Men det var langt til

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2016-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2015,
samt andaktsboka "I lys av Ordet".

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Jerusalem, med død og oppstandelse.

Så møter vi noen kvinner på vei ut til graven. Jesus hadde jo sagt så mange ganger at han skulle lide og dø, og på den tredje dag stå opp fra de døde. Vi ser noen kvinner på vei til graven. Det var merkelig at ikke alle disiplene og Jesu venner valfartet til graven den tredje dagen, for å møte den oppstandne. Men de var alle vantroende. De manglet en frelser, også kvinnene som gikk til graven. For de kommer med velluktende oljer som de hadde beredt for en som var død! Men det taler noe om deres hjerteforhold til Jesus. De må salve hans døde legeme. Drevet av kjærlighet går de til graven. Det får være at de er vantro. De har bare en død Jesus. For ham vil de gjøre en siste tjeneste. De går bedrøvet med ufred i hjertet. For de hadde mistet Jesus. Han var jo død. Og de får aldri salve hans døde legeme. For han er oppstanden!

På påskedagen skjedde den største begivenhet i vår verdens historie. Jesus ble vekt opp fra de døde, ikke til et fortsatt liv på jordiske vilkår, med et jordisk legeme. I så fall var ikke døden overvunnet. Da hadde den bare blitt fratatt sitt bytte for en lengre eller kortere tid. Nei, Kristus ble vekt opp til et nytt liv, et overjordisk liv. Han fikk sitt legeme igjen, ikke i dødelig skikkelse, men i himmelsk og uforgjengelig skikkelse. Her

har ikke bare døden sluppet sitt bytte. Dødens velde er brutt. Døden har funnet sin overmann. Det byttet som den tok ble dens banemann. Levendegjort bryter Jesus dødsrikets porter, og åpner vei inn til livets lyse land.

Enda er det ikke det som er det herligeste med påskens evangelium, for oss som ikke bare er dødsmerkede mennesker, men også dødsdømte forbrytere. For oss er det størst at Kristi oppstandelse er Guds underskrift på den benådning som Jesus fullførte om for oss. Da Gud slapp Jesus ut gjennom dødsrikets porter, og oppvakte hans legeme fra graven, da kunngjorde han for himmel og jord at han godkjente det offer som skjedde, som endte med Jesu død.

“- han som ble gitt for våre overtredelser og reist opp til vår rettferdiggjørelse” (Rom 4,25). Menneskeslektens frikjennelse skjedde ved Kristi død, men ble kunngjort for hele skapningen ved Kristi legemlige oppstandelse. Så ligger min frikjennelse ferdig. Det er påskens glade budskap. Nå spørres det bare om jeg vil ta imot benådningen.

Han er ikke blant de døde. Det skal du få se ved de dødes oppstandelse, de som har gjort det gode til livets oppstandelse, og de som har gjort det onde til dødens oppstandelse.

Hvor er da hjelpen å få for disse kvinnene

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

som kom til den tomme graven? Jo, hvordan han talte til dere. Kom i hu! Kom i hu at han hadde sagt at han skulle stå opp på den tredje dagen. Glem aldri at Jesus er *“oppstandelsen og livet”* (Joh 11,25). Og glem ikke at slik han sto opp skal også vi stå opp, dersom han er vårt eneste håp. Glem det aldri.

Så står det til slutt at de mintes hans ord (Luk 24,8).

Kvinnene som kom til den tomme graven stanset ikke ved denne. For det var noe de måtte si til disiplene. Den frelser som de trodde var død, han var levende. Og så gikk de til dem som de trodde at de skulle finne en forståelse hos, naturligvis. Men ikke tenkte de at de ikke skulle bli trodd. Dette gjentas igjen og igjen. Når man taler om det med dem som har gått med på troens vei, så tar de ikke imot det en sier. Man har fått oppleve noe vidunderlig rikt, man har fått se det man kanskje visste hele livet, man har møtt den oppstandne! Man er blitt født på ny! Men man kan se det på de andre når man forteller det, de tror du er overspent eller overåndelig, de blir sinte!

Dette er sørgelig. Men kvinnene må si det, hva som enn skjer. Det er et budskap som skal framføres uansett hva som skjer. Det er en sannhet som må fram. Det er en dobbelt sannhet. For det er en sannhet som kaster lys inn over et menneske, nemlig det lyset at du er redningsløst fortapt uten den oppstandne. Av dette kommer vreden.

Når den hellige Ånd kommer, da skal han refse dem for deres vantro. Synd, det er at du ikke tror. For tror du ikke, så er du fortapt.

Kvinnene kommer, og det de sier blir møtt med vantro. For det blir sagt at det bare er løst prat det de kommer med. Og Djevelens angrep på Bibelen, det er at du skal betrakte den som løst prat, at den ikke har noen autoritet, men bare synspunkter som du kan forholde deg til som du vil. For det er bare menneskers meninger eller fortellinger. Tenker du at det bare er menneskeord, så har du intet fast å holde deg til. Tro Herrens ord! Det står evig fast! Kom i hu! Det var da kvinnene gjorde det at de gikk til de

andre og fortalte. Men det var det disiplene ikke gjorde. De kom ikke i hu.

Og når Jesus siden kommer til de elleve forteller Markus at *“han refset dem for deres vantro og for deres hårde hjerter, fordi de ikke hadde trodd dem som hadde sett ham etter at han var oppstått”* (Mark 16,14).

Igjen, til hvem kom den oppstandne? Jo, de hadde alle mislyktes. De hadde flyktet og fornektet. Vi kan tenke spesielt på Peter. Knust var hans hjerte, han som hadde villet gjøre noe helt annet. Knust var han som hadde ønsket aldri å forlate Jesus. Knust var håpet om å kunne si ved veiens ende: Jesus, det er fullbrakt. Jeg elsker deg til veiens ende. Jeg svek deg ikke i troløshet. Men nå sto det skrevet over alle håp, over all vilje, over all hellig lengsel: Det er mislykket! Mitt liv! Det var til slike Jesus kom som den oppstandne og viste seg!

Men så merkelig: Nettopp på denne veien, som også var disiplenes lidelsesvandring, ble Jesu siste vandring, veien til takk og lovsang. Tross alle disse fall så sluttet det ikke med disse ordene: Det er mislykket, men med det triumferende: *“Det er fullbrakt”*. Guds vilje har skjedd. Det er fullbrakt for Peter. Det er fullbrakt for Johannes. Det er fullbrakt for deg! For alle som mangler Guds herlighet! For alle som sviktet! For alle som fornektet!

Minnes du påskedags morgen?

Jeg minnes så vel min påskedags morgen, da jeg var bedrøvet, da jeg gråt fordi min Herre var borte. Da fikk jeg mitt møte med Jesus. Han tok bort sorgen. Han lot ikke Maria Magdalena stå gråtende ved graven. Han kom til henne, og hun fikk sitt velsignede møte med Jesus. Den som gråter over sitt hjerte og sitt livs tomhet, gråter etter sin Frelser. Til den kommer han. Det blir et avgjørende møte for livet. Slik kom Jesus etter hvert til alle sine sørgende disipler. Den Levende! Det er han som må komme til oss. Først når du har hatt et slikt møte med Jesus, kan du fortelle om hva du har sett og hørt.

Leser du dette, du som skal gråte deg ned i et evig helvete, når Jesus har gjort alt for at du skal få slippe? Våk opp! Stå opp fra de døde! Vær

ikke tilfreds med vår tids døde kristendom! Søk den levende!

“Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et

levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en arv som er uforgjengelig og uflekket og uvisnelig, og som er gjemt for dere i himlene” (1 Pet 1,3-4). □

Når frykten for døden kommer over oss...

AV OLAV VALEN-SENDSTAD

Når frykten for døden kommer over oss fordi det er for oss er en gruffull tanke at vi skal bli til støv og intet, da vil Den Hellige Ånd gi oss en rett lærdom. Han vil at vi skal huske på at den Herre og Frelser som har vært med oss gjennom et helt jordelivs mange kamper og stadig gitt oss av sin glede og fred, han verken kan eller vil svikte oss i den siste avgjørende strid: kampen mot dødens mørke. Han som aldri forlot oss i noen fristelse, selv om det kunne synes at han skjulte sitt åsyn for oss en tid, han skal heller ikke forlate oss i den siste anfektelse, men bli hos oss. Da David tenkte på dette, var han frimodig og sa: *“Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt, for du er med meg, din kjepp og din stav de trøster meg.”* (Salme 23,4)

Oppbruddets time er alltid svær: her kal du ikke bare bli skilt fra det legeme du har vandret i, men her skal du også ta avskjed med dem du har hatt kjær i livet. Naken og alene kom du til verden, alene skal du reise bort fra en kjær ektefelle, bort fra dine barn, bort fra mor og far, bort fra venner du holdt av. Her slites de ømmeste bånd over. Det er ofte svært å tenke på. Og enda verre: Om en eller annen nå gråter ved din grav, så husker ingen deg mer når det har gått en tid. Da har du din plass blant de tusener “ukjentes graver”. På kirkegården på ditt hjemsted og hjemby er det tall-løse glemte graver. En og annen fant også glemselens grav i havet. Jeg sier at det ofte er svært å tenke på.

Og dog, hva venter vi? Vi vet at når vårt legeme synker i grav for å bli til støv, for å vende tilbake til den jord som det er kommet fra og blitt næret ved, da har vi dog et annet løfte for vår sjel: den skal ved troen på det elskede navn gå

inn til samfunnet med Jesus (Fil 1,23), den skal trøstes i *“Abrahams skjød”* (Luk 16,22), den skal *“gjemmes under alteret”* (Åp 6,9).

Legemet skal hvile og vente på den dag han skal komme igjen til jorden andre gang. Vi går inn til en ventetid hos Jesus i himmelen. En ventetid som vi evig blir trøstet ved hans ord, ved hans person, ved hans navn, venter et han etter sitt løfte skal gi oss våre legemer igjen i herlighet – for at vi skal bli overkledd med den herlighet som han har, som han fikk da hans legeme stod opp av graven.

Våre legemer skal sove i graven. For legemet sover og er dødt når det er uten sjel og ånd

(Jak 2,26). Men vår sjel skal ikke sove, men våke hos livets kilde, hos Guds elskede Sønn. For ham er gitt all makt. Han er den første og den siste, A og Ø, det levende vitne. (Åp 1,18).

Han heter Jesus. Han er vår bror og venn i all evighet og dog sann og levende Gud, vår Herre, vårt liv, vår fred. Og det skal bli mektig bevist at han har makten over døden og alle glemte graver. For når det behager ham å komme igjen, skal han finne vei til hver eneste forglemt grav, da skal han rope hvert et støvets legeme fram igjen. Om vi ikke lenger vet av det, så vet han av det. Da skal han stå mektig fram på støvet, på hver en gravkant. Om huden er blitt ødelagt, så det menneskelig sett må synes helt umulig å få mer ut av det, skal han dog rope det fram av all dets intethet, ved sitt ord, nevne det ved navn og gi oss det til en overkleddning.

(2 Kor 5,2 flg.) Og da skal vi ikke bare skue ham i sjel og ånd, men da skal vi *“ut fra vårt kjød skue Gud.”* (Job 19,26 flg.) □

Bibelsk Tros nettside er oppdatert

Slik kommer du inn på Bibelsk Tros nettside: Skriv inn **www.bibelsk-tro.no** i adressefeltet øverst i nettleseren, eller søk etter "Bibelsk Tro". Når du kommer dit, klikker du på "Hør taler"! Da får du tilgang til mange taler og kan høre og laste dem ned gratis. Du kan også søke på den taleren du ønsker å høre på. Nå ligger alle talene fra 2015 og noen fra 2016 som er blitt avholdt på Skjæveland Misjonshus + talene fra Bibelsamlingen på Audnastrand 2015, ute på nettet.

Velkommen til å besøke nettsidene våre!

Bibelsamling på Audnastrand leirsted

14.-17. juli 2016

Øyvind Samnøy taler. Sang av Oddvar Dahl.
Programmet for Bibelsamlingen kommer
i nr 3/2016 av Bibelsk Tro

Info/innmelding: Dagfinn Natland,
tlf 52 79 98 07 / 95 12 93 20,
e-mail: dnatland@frisurf.no

eller til Olav H. Kydland,
tlf 51 43 44 57 / 91 86 02 75,
e-mail: olav.kydland@lyse.net

"Bibelens syn på sig selv"

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.
Boka koster kr 70,- + frakt.

Se annen kontakinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Tidligere nummer av Bibelsk Tro

Vi har liggende en del tidligere nummer av Bibelsk Tro fra 1992 til og med nr 1/2016. Dersom noen vil kjøpe enkle nummer eller hele årganger, så kan de få lov til det for kr 30 pr årgang + porto. Vi tar forbehold om at enkelte nummer muligens ikke er på lageret.

Sett opp de nummer og/eller årganger du ønsker av Bibelsk Tro og skriv til:
Bibelsk Tro, Postboks 264, 4367 Nærbø, eller
olav.kydland@lyse.net

Til selgerne av påskenummeret

Også i år ønsker vi å nå videre ut med påskenummeret av Bibelsk Tro. Vi er svært takknemlige til alle som vil være med å distribuere bladet til slektninger, venner, bekjente og ukjente.

Takk også til alle som har gitt gaver til bladet og til andre oppgaver, ikke minst til oversettelse og trykking av "Jesus fant meg" til forskjellige språk og til bibelspredning i India.

Vi sender noen ekstra eksemplarer av Bibelsk Tro til deg og håper du vil selge dem, eller eventuelt å gi dem bort.

Påskenummeret koster fremdeles bare kr 30,00 per stk., og det gis 20 % provisjon, dvs. kr 6,00 per blad som selges.

Innbetalingen kan sendes til Stiftelsen
På Bibelens Grunn v/Edvard Jekteberg,
Persokkrossen 3, 4046 Hafrsfjord,
bankgiro nr. 3290.07.77786
eller postgiro nr. 0530.04.87884.

Takk på forhånd til dere som vil være med å distribuere påskenummeret i 2016! Må Herren velsigne hver enkelt av dere!

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen [1938-2016]

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970 til 2003.

Carl A. Skovgaard-Petersen [1866-1955]

Dansk prest og forfatter.

Dag Rune Lid

Født 1961 i Norheimsund, Fjelltun Bibelskole, lærer Rødde Folkehøyskole 1988-91. Har arbeidet med IT og markedsføring ved Lid Jarnindustri AS fra 1991. Webmaster for josafat.no, steinsdalenbehus.no og nll.no.

Fredrik Wisløff [1904-1986]

Cand. theol, 1928. Lærer, prest, reisepredikant og forfatter.

Jan Endre Aasmundtveit

Født 1965 i Tromsø. Jordskifte kandidat fra Norges landbrukshøgskole, Ås, 1991. Juridisk embetseksamen, Oslo 2001. Juridisk rådgiver i Holmestrand kommune. Styreleder for Bibelskolen på Fosnes.

Søren Dahl [1856-1932]

Prost fra Hedmark.

Peter Olsen

Født 1963 i Danmark. Cand. theol. Ph.D. Ansatt i 50 % stilling som førsteamanuensis i systematisk teologi ved Dansk Bibel-Institut i København og ved Fjellhaug Internasjonale Høgskole i Oslo. Og 50 % stilling med bibelundervisning i LM, Danmark. Har skrevet teologiske artikler i tidsskrift og bøker.

Trygve Bjørkrheim [1904-2001]

Redaktør, forkynner, lærer og dikter.

Gunnar Nilsson

Født 1949 i Nybro, Sverige. Bonde. Forkynner i forskjellige sammenhenger siden 1986. Forstander i Sydöstra Smålands Lutherska Församling.

Olav Valen-Sendstad [1904-1963]

Teologisk embetseksamen i 1928 og ble dr. philos i 1948 på en avhandling om "Virkelighet og virkelighetsforståelse, - Forsøk til en systematisk metafysikk-kritikk". Var i flere år prest. Har skrevet

mange bøker. Da han døde i 1963 var han kjent som en av de mest betydelige blant Nordens teologer, forfattere og forkynnere.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Onsdag	09. mars	19.30	Bibeltime om Tabernaklet v/Knut Hegle
Søndag	13. mars	11.00	Samtale/bønnemøte
Palmesø.	20. mars	11.00	Ole Andreas Meling. Nattverd
Langfre.	25. mars	11.00	Norvald Frafjord?
1 Påsked.	27. mars	11.00	Einar Sunde
Søndag	03. april	11.00	Oddvar Dahl
Onsdag	06. april	19.30	Bibelgruppe
Søndag	10. april	11.00	Axel Saxe
Onsdag	13. april	19.30	Bibeltime om Tabernaklet v/Knut Hegle
Søndag	17. april	11.00	Bernhard Sunde
Søndag	24. april	11.00	Odd Sverre Hove
Onsdag	04. april	19.30	Bibelgruppe
Søndag	08. mai	11.00	Steinar Handeland
Onsdag	11. mai	19.30	Bibeltime om Tabernaklet v/Knut Hegle

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".

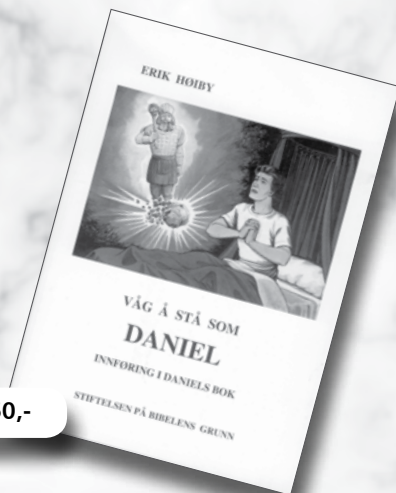
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.

Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.

Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

KONTAKTINFO

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Der finner du artikler, taler, litteratur og musikk

Foran korset

Av Karl Marthinussen (Fra "Forventning og vår". Nomi forlag)

Å, hva kan det dog vel være
som mitt hjerte gjør så kaldt,
når min Frelser måtte bære
korsets byrde, spik og bolt?
Og jeg vet, det var for meg
at han gikk den bitre vei,
når jeg vet at han alene
er min frelses klippe ene?

Å, hvor kan dog verden friste
med sin falske glans og prakt.
Å, hvor nødvendig jeg vil miste
egen velferd, ros og makt.
Og jeg vet du alt meg gav,
tok min synd med deg i grav,
vet hvor dyrt min sjel du kjøpte
da langfredags dåp deg dømte.

Tornekronen om din panne,
arr av tagget pisk og slag.
I de helvetmørke lande,
vendte du til seir min sak.
Du som uten synder var,
våre synders byrde bar.
Å, hvor kan det dog vel være
at jeg nødvendig kors vil bære?

Du som selv din tjener kjenner,
frels meg fra det kolde sinn.
Kommer du ei snart og tenner
ilden ny og sterk der inn?
La meg høre ditt "fullbrakt"
tone i min sjel med makt,
så til korset nær jeg drives,
ut av verdens trollmakt rives.